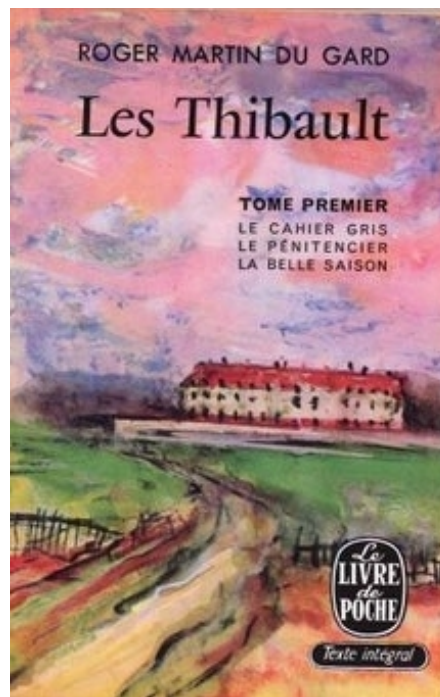

Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison

Roger Martin du Gard

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison

Roger Martin du Gard

Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison Roger Martin du Gard

Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison Details

Date : Published 1955 by Le Livre de Poche (first published 1922)

ISBN :

Author : Roger Martin du Gard

Format : Paperback 511 pages

Genre : Cultural, France, Fiction, Literature, European Literature, French Literature

 [Download Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison ...pdf](#)

 [Read Online Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison ...pdf](#)

Download and Read Free Online Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison
Roger Martin du Gard

From Reader Review Les Thibault I: Le Cahier Gris; Le Penitencier; La Belle Saison for online ebook

Laura says

Free download available at Faded Page.

Laurent says

De Thibaults van Roger Martin du Gard, de mens zonder andere toekomst dan zichzelf

Honderd jaar na het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog pakt uitgeverij Meulenhoff uit met de eerste volledige Nederlandse vertaling van Roger Martin du Gard's De Thibaults, een monumentale roman fleuve over de morele en sociale ontwikkeling van twee broers uit een katholiek bourgeoisgezin tijdens de belle époque. Een eerste deel is nu gebundeld in een fraaie pil van bijna 900 bladzijden, een even stevig tweede deel is voorzien voor volgend jaar. Beter als vriend en kunstbroeder André Gide kunnen we het niet zeggen: "Ik kan niets anders dan dit boek aanprijzen."

Roger Martin du Gard

De Thibaults is al het vierde boek van Roger Martin du Gard bij Meulenhoff, die gestaag maar onverdroten aan een eerherstel van de vergeten Nobelprijswinnaar werken. In 2008 verscheen de bijzonder knappe novelle De verdrinking, een voorsmaakje op zijn onvoltooid magnum opus Luitenant-kolonel de Maumort, dat in 2009 zonder veel omhaal op de markt kwam. Een jaar later kwam de controversiële novelle over incest Afrikaans geheim daar nog bij. (Noot v den Occy: Bij L.J. Veen verscheen in 2009 ook Het oude Frankrijk, in een vertaling van Jan 'Klaassen' Keppler.)

Pleitbezorger van het eerste uur, Maarten 't Hart, geeft in zijn kort maar bevlogen voorwoord bij De Thibaults drie redenen op waarom Martin du Gard minder bekend is dan Proust. Een eerste reden is dat Martin du Gard een traditioneel schrijver was, een echte realist zoals zijn grote voorbeeld Tolstoj, die weinig ophad met modernismen à la Proust en een afkeer had van mooischrijverij. Een tweede reden is de wetenschappelijke, bijna klinische benadering van mens en maatschappij: Martin du Gard schrijft inderdaad zonder franjes en is gefascineerd door de smalle grens tussen hoogstaande gedachten en duistere neigingen. Een derde en laatste reden heeft te maken met de persoon van Martin du Gard zelf: hij was buitengewoon kritisch, in eerste instantie ten aanzien van zijn eigen persoon en oeuvre. Deze kritische houding vertaalde zich onder meer in een bijna ziekelijke bescheidenheid en een hekel aan uiterlijk vertoon, maar kwam vooral voort uit een diepe behoefte om in alle eenzaamheid geconcentreerd te kunnen schrijven.

Antoine en Jacques

In 1920 vat Martin du Gard het plan op voor een romancyclus die zich uitstrekt over een periode van 40 jaar en waarin de Franse bourgeoisie in de aanloop van de Eerste Wereldoorlog wordt geschilderd. Hij koopt een huis in Clermont en trekt zich terug om te schrijven. Aan de hand van een complex fichekaartensysteem zet hij een schema op. In 1922 verschijnt het eerste deel van Les Thibault. Het is een bom die inslaat.

Het eerste deel van De Thibaults bestrijkt de jaren 1905-1914, speelt zich af in het gegoede maar gecorrumpeerde milieu van de Franse bourgeoisie en heeft als belangrijkste spelers de 2 broers Antoine en Jacques, 2 totaal uiteenlopende karakters. Antoine is 9 jaar ouder dan Jacques, een hardwerkende dokter,

gewetensvol maar tegelijk lichtzinnig, zeker ten aanzien van het vrouwelijk schoon dat zijn pad kruist. Jacques droomt van een schrijverscarrière, is weerbarstig en botst constant met zijn oerconservatieve vader. De broers gaan elk hun eigen weg en raken vervreemd van elkaar, tot het moment dat vader Thibault op zijn sterfbed ligt. Na de begrafenis van de vader ontdekt Antoine een aantal documenten waaruit blijkt dat zijn vader een dubbelleven leidde. Bij het uitbreken van de oorlog trekt Antoine naar het front, terwijl Jacques zich schaart aan de zijde van de socialisten.

Du Perron bejubelde ergens het “ongeëvenaard observatievermogen” van Martin du Gard en dat vinden we zeker terug in *De Thibaults*, maar het is niet de enige kwaliteit van de roman. Door met korte hoofdstukken te werken – ingedeeld in efficiënte scènes en vaak met heuse cliffhangers – weet Martin du Gard er een ongelofelijke vaart in te houden. Ook zijn zeldzaam gevoel voor dialoog verleent het boek een weinig geziene zwier en souplesse, alsof het zich vanzelf laat lezen. Langzaam bouwt Martin du Gard een universum op, laat de verhaallijnen vakkundig in elkaar overlopen, maar mijdt de platgetreden intriges van andere grote familieromans. Het gaat hem over de ontwikkeling van zijn personages als mensen met een historische dimensie, op alle vlakken pat gesteld door de op uitbarsten staande oorlog.

De Thibaults ontlokte Albert Camus de volgende woorden: “Zijn werk gaat over de mens zonder andere toekomst dan zichzelf.” Wijze woorden die de essentie weergeven van het grandioze en verstrekkende antropocentrisme dat Martin du Gard tentoonspreidt. Als we van één boek kunnen zeggen dat het als een kathedraal is, dan wel van *De Thibaults*. Deze roman overrompelt door zijn monumentaal opzet, verfijnd vakmanschap en diepmenselijk inzicht. Het is dan ook reikhalzend uitkijken naar het vervolg.

De Thibaults, deel 1 van Roger Martin du Gard, vertaald uit het Frans door Anneke Alderlieste, Meulenhoff, 862 blz. € 49,95.

Benny says

“Toen madame de Fontanin twee uur later, na haar bezoek aan de rector, wiens werkkamer ze zonder een woord en met brandende wangen had verlaten, in haar radeloosheid erover dacht monsieur Thibault op te zoeken, zei een voorgevoel haar dat niet te doen. Maar ze negeerde het, zoals ze soms deed, gedreven door een hang naar risico en een besluitvaardigheid die ze verwarde met moed.” (p.32)

Prachtig vind ik dit! *De Thibaults* is een literaire soap van de bovenste plank. Een echte, grote spanningsboog is er niet; het hele verhaal wordt gedragen door de personages en de subtiliteit van hun emoties.

Dit lijvige eerste boekdeel bundelt de eerste zes delen van du Gards romancyclus rond de broers Thibault: de ene is arts, de andere dromer en zoeker. We volgen hun lief en leed in flarden. Soms gaat du Gard fast forward waardoor we schijnbaar cruciale episodes missen en samen met de achtergebleven personages gaan we dan aan de slag om de gaatjes op te vullen. Het zijn heerlijke trucs van voor van een goede romanschrijver.

De eerste episode verscheen in het jaar van *Ulysses*, maar du Gard negeert de grote literaire revolutie straal. Zijn werk past meer in de oud-Russische romantraditie dan tussen het modernistisch lettergeweld. Een roman is een verhaal, en een verhaal, dat gaat over mensen, over wat ze meemaken en hoe ze daardoor getekend worden.

Roger Martin du Gard schetst het met veel oog voor detail en nuance. Niet elk deel is even sterk: vooral als hij zijn eigen glasheldere vertelstijl af en toe even loslaat om te citeren uit geschrijf van zijn personages, zakt het even in. Maar nooit voor lang en altijd volgt er weer een passage die ongemeen raak is. Wat heeft die du Gard toch een frisse schrijfstijl! (Daarbij mogen de complimenten voor de vertaling van Anneke Alderlieste niet ontbreken.)

Tot slot nog even dit: de keurige burgerman du Gard schermde zijn privéleven bijna hermetisch af maar de manier waarop hij hier – net als in de magistrale novelle *De verdrinking* – de (onderdrukte) homoseksuele zielenroerselen van zijn personages weet te schetsen, doet toch wel teen en tander vermoeden. Of vergis ik mij?

In alle geval: Roger Martin du Gard is een pracht van een (her)ontdekking. Ik kijk nu al uit naar het nog lijvigere tweede deel. Daarin komen ook de politieke ontwikkelingen binnen het tijdsgewricht (De Grote Oorlog) aan bod. Misschien valt dan die vijfde ster?

Sini says

Op vakantie in Frankrijk las ik "De Thibaults" deel 1, de swingende nieuwe vertaling van het vergeten epos van de vergeten Nobelprijswinnaar Roger Martin du Gard. Een man die volgens zijn tijdgenoten even goed was als zijn leermeester Tolstoi, maar niemand kent hem nog: deze nieuwe vertaling zou dan de herontdekking betekenen van een helaas veronachtzaamd meesterwerk. En verdorie, dat is nog waar ook! Ademloos heb ik deze turf van ruim 800 bladzijden gelezen, vol ongeduld wacht ik op deel 2 dat pas in 2015 zal uitkomen, en in de tussentijd ga ik ander vertaald werk van deze man lezen. Want dit is naar mijn smaak echt een schrijver van de buitencategorie, mensen, en "De Thibaults" is volgens mij echt een meesterwerk!

Het verhaal speelt - in dit eerste deel althans- in de jaren voor WOI, en draait vooral om de twee broers Thibault: Antoine, die als dokter en man van de wetenschap vooral ingesteld is op de wereld van het praktisch en snel handelen, en de meer kunstzinnige en temperamentvolle Jacques, een totaal rusteloze zoeker naar het onmogelijke die alle knellende banden van familie en vriendschap en maatschappij verafschuwt, hoe zeer hij ook naar liefde smacht. De tegenstellingen en affiniteiten tussen deze twee broers (en de complexe wereldbeelden die zij vertegenwoordigen) worden echt adembenemend genuanceerd en helder uitgewerkt. Niet alleen in diverse echt swingend opgeschreven dialogen, maar ook in allerlei innerlijke monologen. Vooral in die innerlijke monologen wordt op echt geniale wijze zichtbaar gemaakt hoezeer de binnenwereld van beide broers vol zit met twijfels, onzekerheden, tegenspraken, veranderlijkheden, irrationele impulsen, vergissingen, maar tegelijk ook met inzicht en soms heel scherpzinnige analyse van de eigen psyche en eerder gemaakte keuzes. Prachtig vind ik vooral hoe helder deze binnenwerelden van beide broers worden beschreven, terwijl die binnenwerelden helemaal stijf staan van onhelderheid en complexiteit. Die complexiteit brengt Du Gard echt op geweldige wijze voor het voetlicht, met bewonderenswaardige genuanceerdheid en helderheid, zonder daarbij ooit de complexiteit te versimpelen of 'al te helder' voor te stellen. Briljant vind ik dat.

Het boek gaat bovendien over veel meer dan alleen de beide broers: er komt een hele reut intrigerende personages langs, allemaal met hun eigen complexiteit en meerkantigheid die ook weer uiterst genuanceerd en helder geëvoceerd worden. Allerlei onmogelijke liefdes passeren de revue: dit zijn liefdes die zowel bij Antoine als bij Jacques tot geniaal beschreven innerlijke omwentelingen leiden en tot nieuwe definities van wie zij zijn, en tegelijk is het fascinerend om de innerlijke twijfels van de betreffende (op zichzelf intrigerende) vrouwelijke personages ook nog eens mee te kunnen beleven. Maar nog fascinerender is zelfs

nog de vaderfiguur: de katholieke vaderfiguur Thibault, die bij zijn zoons een ook weer prachtig beschreven combi losmaakt van liefde, verzet en vijandschap, en die bovendien het hele boek door een intrigerend raadselachtige en dubbelzinnige figuur blijft. Wie was hij nou echt? En wat heeft hij nou echt voor beide zoons betekend? Dat alles culmineert op enorme wijze in de even uitvoerig als adembenemend beschreven doodstrijd van vader Thibault, een beproeving voor hem en zijn naasten, die weer aanleiding is voor werkelijk schitterende dialogen en innerlijke monologen over de verschrikkingen van de dood en over de afgronden die gapen onder elke zekerheid en elke orde. De brute dood van vader Thibault doet hem en zijn zoons nog meer twijfelen aan elke 'zin van het leven', want zowel de Christelijke zingeving als de wetenschappelijke zingeving staan machteloos tegenover het Niets. En precies die twijfel laat Du Gard prachtig helder en genuanceerd zien.

Het is dus een boek vol twijfel en tragiek. Maar ook een ongelofelijk rijk, stimulerend en inspirerend boek, omdat alle twijfel zo ongelofelijk helder en in al zijn facetten zichtbaar wordt gemaakt. Vader en zoons Thibault zijn zonder meer tragische personages omdat zij nergens een definitief rustpunt vinden, maar ook ongelofelijk rijke personages door hun veelkantigheid en hun vaak ongehoord lucide en prachtig verwoorde zelfinzicht. Ik heb geen idee hoe deel 2 verder zal gaan (al schijnt dat verklapt te worden in het nawoord van deel 1: vermijd deze spoiler!!), maar ik neem aan dat minstens een van de zoons dan ten onder zal gaan in WO I en dat de tragiek dus nog zal toenemen. Dat lijkt mij echter helemaal niet erg, want dat gebeurt dan vast op weer even stimulerende en inspirerende wijze.

Geweldig dat dit boek herontdekt is, prachtig dat er volgend jaar een volgend deel van uitkomt, heerlijk om te weten dat er nog meer van deze man is vertaald. Geen idee hoe het kan dat Roger Martin du Gard een tijd lang in de vergetelheid is geraakt, maar het kan mij ook niks schelen: hij is gelukkig herontdekt, door mij is hij nu ontdekt, en ik ga nog veel plezier aan hem beleven.

Carla Leemans says

De Thibaults is meer dan een familiechroniek. Het is een filosofische beschouwing van het leven en de zin ervan. Religie en wereldse opvattingen botsen met elkaar. De schrijver was vooruit op zijn tijd en gaat heikele thema's zoals euthanasie niet uit de weg.

De auteur is een goede waarnemer en een meester in het beschrijven. Soms neemt dit vaart uit het verhaal. Het was voor mij dan ook doorbijten in het begin maar het was toch de moeite.

Mazel says

prix nobel de littérature 1937

grande fresque romanesque

*

À travers les destins de Jacques Thibault, idéaliste et révolté, et d'Antoine, sérieux, conservateur, deux frères que tout oppose, Roger Martin du Gard nous entraîne dans une vaste fresque sociale et historique.

Dans une famille déchirée par l'autorité d'un père égoïste et brutal, le jeune Jacques vit une amitié passionnée avec Daniel de Fontanin ;

la découverte de leur correspondance conduira au drame, tandis qu'Antoine, partagé entre la tendresse qu'il porte à son frère et le respect qu'il voue à son père, tente de trouver sa voie en se consacrant corps et âme à la médecine...

*

Ce roman se déroulant du début du XXe siècle jusqu'à la fin de la Grande Guerre raconte l'histoire de deux familles de la bourgeoisie française :

Les Thibault sont le principal sujet du livre. Le père, Oscar Thibault est un despote qui traite ses enfants durement, mais qui les aime. Antoine et Jacques Thibault sont ses fils, les frères « que tout oppose ». Antoine est médecin, Jacques, son cadet de neuf ans, est un militant socialiste. Cette famille est catholique.

Les Fontanin sont les membres d'une famille protestante : Jérôme de Fontanin, qui a quitté le domicile conjugal, est le mari de Thérèse de Fontanin qui s'occupe seule de ses deux enfants Daniel et Jenny.

Le roman débute lors d'une fugue de Jacques et de Daniel.

Koen Maegherman says

Magistraal, schitterende karakters die knap worden uitgediept en door hun tegengestelde visie veel ruimte bieden om zware thema's aan te kaarten! De strijd tussen geloof en wetenschap, de generatiekloof, de dood en de idee van euthanasie, En het boek mag dan geen page turner zijn, het verhaal is meeslepend genoeg om je er uren ik te verliezen!

Camille says

Ce premier volume des *Thibault* (que je lis pour la première fois) m'a rappelé La Fontaine Médicis / L'Affaire Bernan de Kessel : on y retrouve un peu le même genre d'ambiance. J'ai hâte de lire la suite de cette grande fresque romanesque très bien écrite.

Czarny Pies says

Les Thibault est un des meilleurs romans-fleuve de son époque. Il vous donne un très beau voyage à travers les idées dominantes de l'actualité politique et sociale de la France entre 1890 et 1925. On y discute des institutions pénales, de l'influence de l'Église catholique dans la société française, de la folie de la première grande guerre mondiale, de la modernisation des pratiques médicales et des dangers qui représentés par la gauche radicale. Les commentaires de l'auteur sont toujours pertinents et assez brefs pour ne pas perturber le déroulement de l'intrigue.

Les Thibault prend la forme d'un saga familial. Le père est tyran archiconservateur qui veut imposer sa mode de vie catholique sur ses enfants. À la fin il se révèle être hypocrite. Sur son lit de mort, il prononce les paroles d'un mécréant furieux qui ne veut pas être dérangé par un prêtre qui essaye de lui administrer les

derniers rites.

Le fils cadet est presque aussi déplaisant. Il tourne le dos à quiconque veut l'aimer. Il s'engage dans le mouvement anarchiste. Il meurt de façon absurde en distribuant des tracts pacifistes d'un avoine qui vole au dessous des tranchées.

Le frère aîné est le fleuron de la famille. C'est un médecin progressiste. Il travaille auprès des combattants dans les tranchées. Un jour dans un moment d'inattention il oublie son masque à gaz. Il meurt de longue agonie.

Quand j'étais jeune ce roman déjà démodé jouissait toujours d'une grande popularité sans doute parce qu'il constituait une excellente lecture de caserne. Les jeunes gens qui avaient beaucoup de temps libres pendant leur service militaire obligatoire le lisaient à la caserne. Maintenant je recommande le livre mais je ne suis pas capable de penser à une situation où les jeunes de nos jours auront le temps de le lire.

Mike says

Roger Martin du Gard is sadly unknown to English-language—and even to many current-day French—readers despite his place in the modern canon, Nobel Prize and all else. A pity, that: this writer is up there with Camus, Gide (whom he wrote some of the best criticism of, incidently) and even I would daresay, Proust. Martin du Gard is often said to have garnered the Nobel in Literature for his epic tale of a modern French family, their dramas, their transitions towards a new type of life and a new, evolving world: these books, the Thibault cycle, is not really the easiest place to start with Martin du Gard but again, his best-known work. A better introduction would be (especially for someone looking to read him in English) *Lieutenant-Colonel de Maumort: A Novel*. The Thibaults however are essential reading for anyone interested in either Martin du Gard as an author or in the transition of France in the early twentieth century towards the contemporary/late-modern world. The lives of brothers Antoine and Jacques Thibault won't be everyone's cup of tea: for one, the novel cycle is neither soap opera nor the type of social novel we know from current writers or even those like Jane Austen: it's something more akin to *Downton Abbey* as retold by Proust with ample edits by someone like Céline. It's sprawling but unlike soap operas of today or yesteryear, it's not comic or overly dramatic but takes itself pretty seriously as if we really *really* are on the edges of our seats to know how the Thibaults fare. Which isn't to say we're not, and Martin du Gard's prose is beautiful, but it runs into writing akin to biography in places where you wonder if the details are being included for a sense of history or some other sake. And this happens over the course of no less than eight full, robust novels. It will keep you busy a while. Best read in French, but I expect there is also an English translation available—there ought to be, at least.

Els Van says

Moving book, but it reminds me of Zola, and not in a good way. Exploration of doomed characters.

Dolf Patijn says

De Thibaults is een familie-epos dat oorspronkelijk in acht boeken uitkwam. Het is nu naar het Nederlands vertaald en wordt als twee delen op de markt gebracht. De eerste zes boeken zijn nu als deel 1 verschenen. Deel 2 is nog niet uitgebracht. Oorspronkelijk kwam het epos uit tussen 1922 en 1940. Deel 1 (de eerste zes boeken) bestrijkt de beginjaren van de twintigste eeuw tot en met 1913. Du Gard zit de geschiedenis dicht op de huid. Geboren in 1881, heeft hij deze tijd dus zeer bewust zelf meegemaakt. Het verhaal speelt zich af in het welgestelde, conservatieve stadsburgermilieu. Du Gard beschrijft een katholieke en een protestantse familie. De taal is hier en daar wat gezwollen maar dat past bij de tijd. De zeden en gebruiken zijn nog gedompeld in een Victoriaanse preutsheid. Het boek laat vooral de ontwikkeling van de twee Thibault broers, Antoine en Jaques zien. Het is een schitterend werk dat ik met erg veel genoegen heb gelezen. Het begint vrij traag maar gaandeweg komen er meer verwickelingen die het verhaal interessant houden. Ik vond Antoine eerst maar een vervelend ventje maar hij ontwikkelt zich tot een persoon die ik wel kan waarderen. Vooral zijn pleidooi voor het atheïsme aan het eind van het boek wanneer hij tijdens een treinreis met de Abbé (geestelijke)discussieert maakt indruk. Du Gard was zelf ook overtuigd atheïst. Het laat zien dat Antoine zich heeft afgezet tegen zijn opvoeding en persoonlijk gegroeid is.

Aan het eind van het boek bevindt zich een biografie van Roger Martin du Gard. Helaas heeft men gemeend hier ook een aantal ontwikkelingen uit het nog niet verschenen tweede deel van het epos te moeten prijsgeven. Daar baalde ik stevig van want nu weet ik al wat er gaat gebeuren met Antoine en Jaques. Niet lezen dus, die biografie, tot je ook deel twee hebt gelezen.

Ondanks de kennis die ik nu heb over het verloop in deel twee, zal ik het natuurlijk aanschaffen en lezen. Er zijn meer personages in het boek waar ik nieuwsgierig naar ben en ook het waarom van de verwickelingen rond de twee broers zal interessant zijn. Een echte aanrader voor mensen met een lange leesadem. Zelf heb ik af en toe even een adempauze genomen om wat anders tussendoor te lezen. Het is een intens maar o zo mooi boek.

Jeroen says

Wat een subliem samen gaan van Dostojevski, Tolstoi en Freud. Ik weet niet of ik ooit een boek heb gelezen waarin zo uitgebreid en diep (en zo briljant) wordt ingegaan op de motieven, de verlangens en de angsten van alle hoofdpersonen. Onmacht om werkelijk te zeggen wat je voelt, en daaruit volgend onbegrip tussen de hoofdpersonen is een belangrijke rode draad in het verhaal. In dit verhaal komen de romanfiguren werkelijk tot leven.

Loesje says

Het boek begint goed en mooi, maar hoe verder ik in het boek kwam, hoe meer 'levens' er bij kwamen en verstrengelt werden, hoe moeilijker het voor mij werd om te volgen... Na het een tijdje opzij gelegd te hebben, werd het moeilijk het boek weer terug op te pakken nu het leven hectisch is, en nu moet het boek terug naar de bib...

Juan Carlos says

"El cuaderno gris" Primera entrega de "Los Thibault" y primera de las dos novelas contenidas en este tomo de Alianza Editorial aparecido bajo el rótulo de "Los Thibault" 1.

MI RESEÑA

Un suceso ha conmocionado la apacible vida de los Thibault, acomodada familia francesa: Jacques, el hijo pequeño de Oscar-Marie Thibault, eximio representante de l'Ancien Régime, ha desaparecido, se ha fugado de casa junto a su amigo Daniel Fontanin. El escándalo, la notoriedad, que tal hecho puede tener atemoriza al acaudalado y religioso burguesón de Óscar-Marie quien encarga a su hijo mayor Antoine, médico y 8 años mayor que Jacquot, que busque a su hermano con la mayor discreción posible, como así lo hace.

En otro lugar de la ciudad de París, próximo al Jardín de Luxemburgo, Thérèse Fontanin vive angustiada la desaparición de su hijo Daniel. No sabe qué hacer, su situación es difícil: sola, con su marido Jérôme fuera del hogar desde hace unas jornadas como tantas otras veces, su hija menor Lenny con un fortísimo ataque de meningitis que la tiene a las puertas de la muerte. decide agarrar el toro por los cuernos e ir a casa de los Thibault para aunar esfuerzos en la búsqueda. Al llegar allí es recibida con frialdad haciendo patente la distancia socio-económica que existe entre ambas familias; pero lo que más le chirría a Oscar-Marie y a quienes lo acompañan (el abate Binot, el abate Vécard, la señorita de Wayze que ha educado a los dos hermanos, etc.) es que los Fontanin no son católicos sino protestantes. "¡Ah, las malas compañías!", exclama el padre de Jacques.

(leer la reseña completa en mi blog:
